

КРЕДИТНІ ТРАНШІ ВІД МВФ ТА ЕКОНОМІЧНА БЕЗПЕКА УКРАЇНИ

*Кушнір Л. А., к. е. н., доцент,
Подільський спеціальний навчально-реабілітаційний
соціально-економічний коледж*

МВФ є спеціалізованою установою ООН із дуже широкою автономією. Фонд було засновано у 1945 році для сприяння монетарному співробітництву та торгівлі, забезпечення фінансового зростання та збільшення зайнятості населення. До Фонду входять 188 держав, які керують організацією через Раду Директорів.

Україна є членом МВФ із 1992 року. Наразі МВФ є одним із головних фінансових партнерів України. З моменту завершення Революції Гідності, з урахуванням обох програм МВФ, – Standby та Механізм Розширеного Фінансування (EFF), що діє зараз, – Україна отримала вже чотири транші фінансової підтримки загальним обсягом 11 млрд. дол. США (7,7 млрд. СПЗ).

Основними цілями співробітництва з МВФ є стабілізація української фінансової системи, проведення структурних реформ та створення підґрунтя для сталого економічного зростання. Фонд допомагає Україні поновити свою фінансову спроможність, підказуючи, як найбільш ефективно впроваджувати програму реформ та підтримати економічну безпеку країни. Також співпраця з Міжнародний валютним фондом на сучасному етапі відкриває можливості для залучення фінансування від інших міжнародних фінансових установ (Світовий банк, ЄБРР, ЄІБ та інші) та урядів інших держав, в тому числі США, ЄС, Німеччини, Канади, Японії тощо [1].

В теперішній час однією з найважливіших вимог МВФ – це проведення пенсійної реформи в Україні.

Інша вимога МВФ – закон про обіг сільськогосподарських земель. Верховна Рада неодноразово продовжувала мораторій на продаж землі сільськогосподарського призначення, закриваючи очі на сірі схеми зміни цільового призначення і реалізації сільгоспземель на ринку [2].

Однак, під час гострих економічних криз Україні дуже складно отримати гроші у інших країн і організацій і МВФ виступає як «кредитор останньої інстанції» [3].

Під час кризи падають рейтинги держави і дуже високі дефолтні ризики, тому складно позичати гроші під прийнятні відсотки. Тому кредитна ставка МВФ стає найбільш прийнятною на ринку. І транші можна сприймати як елемент серйозної макроекономічної стабілізації в складний час.

Відносини України і Фонду за останні роки сильно змінилися. Так, ще в 2000 році нашої країни не було в топі найбільших позичальників організації – на перших трьох місцях були Мексика, Корея і Росія. Вже в 2011 році, позичивши на той момент 14,2 млрд. доларів, ми опинилися на другому місці. Більше нас тоді кредитів отримала Румунія (майже 15 млрд доларів), а третє місце дісталось Греції (13,9 млрд. доларів) [4].

Негативним наслідком використання західних позик, є зростання зовнішнього боргу, що в підсумку може призвести до економічної кризи. Співпрацю з МВФ треба продовжувати, щоб не було необхідності оголошувати дефолт державного бюджету. Накопичення і збільшення держборгу відбувається з вини України, тому що беруть гроші не лише на обслуговування боргу, але і підвищують позику.

Головною вимогою українського суспільства і частиною зобов'язань уряду України в межах програми співпраці з Фондом є боротьба з корупцією, і настійно закликала владу «швидко просуватися» до ухвалення закону про незалежний антикорупційний суд відповідно до рекомендацій Венеціанської комісії Ради Європи [5].

Отже, кредитування МВФ не є розв'язанням економічних проблем, які стоять перед Україною. Однак відмова від траншів призведе до того, що країна не зможе розрахуватися з іншими боргами, які потрібно повернути цього року, що в результаті здійснить тиск на гривню і може спричинити девальвацію та низку інших негативних наслідків. Нажаль, ці заходи потрібні Україні, щоб запобігти ще глибшій економічній кризі. Україна могла б обійтися без траншів. За обумовленими умовами надання коштів, ми можемо використовувати гроші виключно на поповнення золотовалютного резерву та виплату боргів того ж МВФ. Для цього, необхідно налагодити просування українського експорту на іноземні ринки, а також реформувати вітчизняну фінансову систему і тим самим підтримати економічну безпеку нашої держави.

Список використаних джерел

1. Антоненко І. Співробітництво України з міжнародними фінансово-кредитними організаціями // [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua//2009_13/ (дата звернення: 23.05 2019).
2. Офіційний сайт Міжнародного валютного фонду [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.imf.org> (дата звернення: 20.05 2019).
3. Офіційний сайт Міністерства фінансів України [Електронний ресурс] – Режим доступу: [http:// www.minfin.gov.ua/](http://www.minfin.gov.ua/) (дата звернення: 23.05 2019).
4. Інформаційна довідка щодо історії співпраці з Міжнародним валютним фондом. Від 23.05.2011. Режим доступу: <http://www.minfin.gov.ua/control/uk/pub> (дата звернення: 25.05 2019).
5. Рудь І. Кредитування МВФ як чинник економічної стабільності України [Електронний ресурс] / І. Рудь // Україна: події, факти, коментарі. – 2016. – № 18. – С. 55–58. Режим доступу: <http://nbuviar.gov.ua/images/ukraine/2016/ukr18.pdf>. (дата звернення: 26.05 2019).